

Békési tájak...

Békési tájak... Végtelenbe nyúló
fekete földek... Buja-zöld határ...
-- A hajnali gyors mozdonyának hulló
pernyéin túl szikár paraszt kaszál.

Lép hajladozva... Így a nyári szélben
a rét törökbúzái hajlanak.

— Az olvadó jég-kék, áttetsző égen
most bontja ki sugárkontyát a Nap.

Megáll pihenni. Megfürösztli mellét
a Napban, szellőrojjtal törli le,
s kaszáját újra zöldbe mártva ellép
a tájjal együtt, száguld el-fele.

Tanyák karcsú nyárfákkal versenyezve
szaladnak. Dél. Homokbuckás a táj.
Más táj... S én itt is látom Őt, — a rendre
vakítón hull a napfény, s Ő kaszál.

Kaszája lendül — hűvös nyári szellő
fodrozza a kalászhatózó mezőt.

Ingét az égre dobja, s báránnyelűt
— elfedni a Napot — belőle szó.

S a Körösöknek hús leheltével
elaltat... (Emlék... Mennyi éve már?)
... Őt látom... Ott, a grófi szérűn éjjel...
A kazlakon Vörös Kakas-madár...

A lángot Ő szította, óvta, — és Őt
a-láp óvta, farkastanyás vadon...
S tíz éve Ő ölelte át az első
ukrán fiút egy őszi hajnalon.

JEVCENYIJ DOLMATOVSKIJ

Dal a szerelemről

A tájga mélyén rideg jégvilág van,
Délen virágot bont a meggyfaág,
Felmérhetetlen napfényes Hazánkban
Télen is ragyog tavasz, nyár reád.

Szemedbe, drága kék szemedbe nézek:
Napfényt látok és sarkkőri havat,
Égboltot, tengert és aranyló rétet —
Mindazt, mi szép — Hazánk' ege alatt.

Akár a Hazát, kedvesnek nevezlek,
S mint Téged, kedvesemnek a Hazát,
S már mindörökre törhetetlen egynek
Látom mosolyod s Hazám mosolyát...

Gurszky István fordítása